

Мицuyo Какyта

Момичето от другия бряг

Original title: „Taigan no kanojo“ by Kakuta Mitsuyo
© Kakuta Mitsuyo, 2004

All rights reserved.

Originally published in Japanese by 2004 by Bungeishunju Ltd., Tokyo.
© Sluntse Publishers, 2016 for the Bulgarian language edition.

Bulgarian translation rights arranged with Kakuta Mitsuyo,
through le Bureau des Copyrights Français, Tokyo.

© Издателство „Слънце“, 2016 г.

© Дора Барова, преводач, 2016 г.

© Тина Кабакчиева, художник, 2016 г.

© Хисааки Михара, снимка автор, 2016 г.

ISBN 978-954-742-220-9

Мицуюо Какута

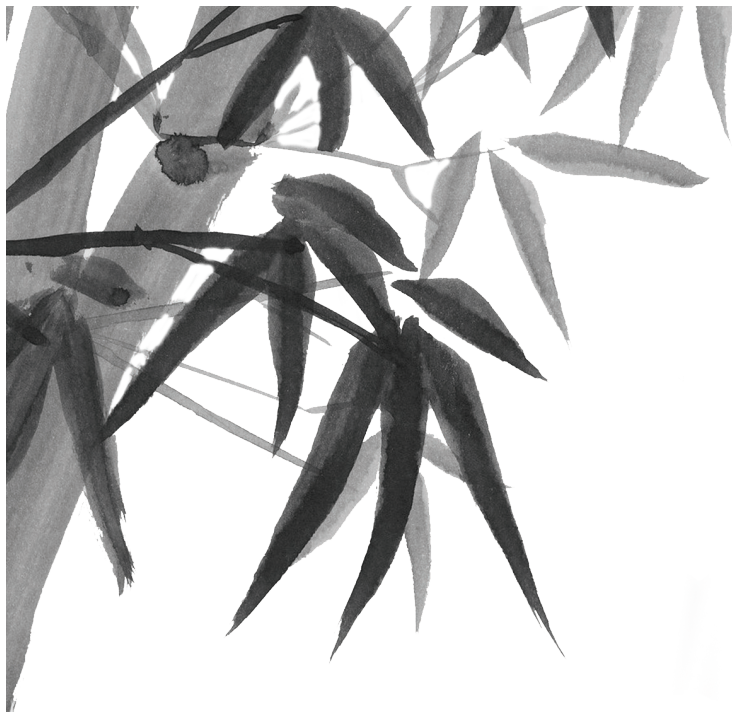
МОМИЧЕТО
от
ДРУГИЯ БРЯГ

Издателство „Слънце“

Основано 1937 г.

София, 2016 г.

SUNTORY FOUNDATION

This book is published with the kind support of
SUNTORY FOUNDATION.

Тази книга е издадена с любезната подкрепа
на Фондация „Сантори“.

1

Кога най-сетне ще престана да съм това, което съм?

Сайоко се усети как за кой ли път прехвърля въпроса в съзнанието си и се усмихна горчиво. Това означаваше само, че едно нещо у нея не се е променило – от детството до ден-днешен. Като дете все си мислеше какво би било, ако е не тя, а някоя друга. *Какво ли щеше да е, ако съм любимата на всички звезда Йоко? Или например отличничката Нитта?*

Седнала под необятната сянка на дърветата, Сайоко се загледа в тригодишната си дъщеричка на пясъчника. В градинката беше пълно с деца на същата възраст, всяко от тях си играеше с едно или две други и единствено Акари както винаги се ровеше самичка в ъгъла на пясъчника. Дали и тя, като поотрасне, ще започне да си задава същия въпрос: *Какво ли щеше да е да съм някоя друга?*

Сайоко въздъхна и си извади мобилния телефон. Нямаше пропуснати разговори, затова позвъни на домашния си телефон и провери дали има някакви съобщения. На телефонния секретар също нямаше нищо. Очакваното обаждане все още не идваше.

Роду Акари преди три години, през февруари. Шест месеца по-късно последва съвета от списанията за родители, които четеше, и започна да извежда детето в близката до дома им градинка – в указани-

те часове и облечена според съветите във въпросните списания. Запозна се с майки с деца на възрастта на Акари и дори си уреждаха срещи, за да ходят заедно на детската консултация за периодичните медицински прегледи и ваксинации. Постепенно обаче започна да забелязва как някои от младите жени в граднката някак странно се групират около една, явно обявила се за „лидер“, и макар да се стараят да не показват презрително отношение, всъщност избягват една от майките. Самата вече над трийсет, Сайоко бе очевидно много по-голяма от повечето жени там, затова можеше да приеме отношението им към жената, за която те вероятно си мислеха, че макар да не е лош човек, поради възрастта си просто няма как да е една от тях. Всъщност беше напълно разбираемо.

Въпреки това изведнъж ѝ стана тягостно да ходи в граднката и за известно време се отказа от ежедневните разходки на Акари. Много скоро обаче започна да чувства вина, че държи детето по цял ден затворено вкъщи. Притесняваше се, че без граднката и възможностите за общуване с други деца, дъщеря ѝ ще остане завинаги необщителна.

Така че Сайоко и Акари прекараха последните две години, обикаляйки една по една всички граднки в пешеходна близост от дома им. След граднка А, където ходеха толкова дълго, колкото Сайоко да разбере накъде отиват отношенията между майките там, се преместваха в граднка Б. За щастие, около тях имаше безброй малки и големи граднки.

Сайоко разбра, че на такива като тях с Акари им викат „граднски цигани“. И тя постоянно тръгва-

ше на разходка с детето, мърморейки, сякаш се извиняваше пред някого, че не се скитат от градинка на градинка по желание, а просто се опитват да намерят място, където да им е приятно.

Специално тази, на двайсет минути пеша от къщи, беше най-голямата от всички, в които бяха попадали досега, и тук нямаше онова характерно за по-малките градинки общество на млади майки. Имаше всякакви хора. Бащи разхождаха бебетата си, баби и дядовци играеха с внуците си и дори майките бяха далеч по-разнообразни по външен вид и възраст. И не само това, а и от учтивост възрастните отбягваха да общуват с околните и никои не се опитваше да заговаря някого, освен ако това не бе абсолютно необходимо. На Сайоко това ѝ хареса и вече близо шест месеца водеше дъщеря си там.

Но въпреки че възрастните не общуваха помежду си, малките някак незабелязано и съвсем естествено се сприятеляваха и докато родителите им седяха наблизко, забили нос в книга или съсредоточили цялото си внимание във фотоапарата, децата, оказали се сред всичките приспособления за игра, постепенно скъсяваха разстоянието помежду си и започваха да играят с други като тях, които виждаха за пръв път. От време на време се случваше и да се пролеят сълзи в спор за някоя играчка, но дори тогава възрастните правеха всичко възможно да не се намесват и това бе нещо като неписано правило в тази градинка.

Акари ровеше в пясъка с пластмасовата си лопатка, но спря и се загледа в две момиченца на нейната възраст, които си играеха на семейство в средата на

пясъчника. Едното беше с червена тениска, а другото с рокля на слънчогледи и двете се смееха и бърбореха весело, заети с пълноценен пластмасов сервиз, а гласчетата им звънтяха във въздуха. Едно момченце, което все още не се държеше стабилно на краката си, отиде, клатушкайки се, до тях и ги загледа, сякаш в очакване да го включат в играта. Най-напред двете също го загледаха, след което момиченцето с рокля на слънчогледи взе вилица и му я подаде, имитирайки очевидно майка си.

Акари се преструваше, че не ги гледа, но Сайоко наблюдаваше скришом тримата в средата на пясъчника и дъщеря си, която си играеше самичка в единия му край. Виждаше как от време на време детето поглежда към групичката и веднага бързо отпуска очи и се връща към заниманието си да се рови в пясъка.

Сайоко често се удивляваше до каква степен детето прилича на нея. Колкото и силно да ѝ се искаше да си играе с някого, Акари не можеше просто да се присъедини, а стоеше сиротно встрани и чакаше да я повикат. Децата, разбира се, рядко забелязват такива неща и докато Акари вдигне за пореден път глава, те обикновено вече бяха хукнали да си играят някъде другаде. Като гледаше как дъщеря ѝ стрелка погледу насам-натам, Сайоко неминуемо съзираше в тях собствените си очи. Точно по същия начин тя стрелкаше с поглед майките във всички онези градинки, в които откри колко ѝ е трудно да се приспособи. И всеки път, давайки си сметка за това, усещаше болезнено, че се проваля като майка. Ако бе по-уверена в себе си и по-благоразположена, за да може да подхване свободно разговор с всеки

срещнат, преструвайки се, че не забелязва стени-
те, които групичките се опитват да издигнат,
тогава и Акари щеше да стане по-уверено и благо-
разположено дете.

Хиляди пъти си беше мислила да се върне на рабо-
та – две години след като се омъжи и после цели три
след раждането на Акари. Вместо непрекъснато да
се измъчва в коя градинка да отидат, може би тряб-
ваше да си намери работа и да даде Акари на ясла. Там
детето щеше да си намери повече приятелчета, от-
колкото като „градинско циганче“. И щеше навяр-
но да се научи да е по-общителна. Само че Сайоко не
спираше да се колебае. Не ѝ се вярваше, че е възможно
майка да предпочете да работи точно когато дете-
то ѝ е най-сладко, и смяташе, че в тази възраст едно
дете без майка си е направо за оплакване. Оправда-
ваше собствената си инертност, като повтаряше
думите на онези майки в граднките, които си се-
дяха вкъщи и си гледаха децата. Само че не това бе
истинската причина да протака и да не предприема
нищо. Оформящите се сред младите майки групич-
ки ѝ напомняха болезнено ясно атмосферата на мяс-
тото, където работеше, преди да се омъжи.

След като се дипломира, Сайоко постъпи на ра-
бота във фирма за разпространение на филми, из-
вестна с това, че от първия ден поверява на ново-
постъпилите огромна работа, но и пълна свобода
на действие. Работата ѝ носеше удоволствие, хар-
ресваха ѝ и спокойните и непринудени отноше-
ния – от подчинените не се очакваше да се държат
подчертано почтително с шефовете. С течение
на времето обаче на повърхността избиha незабе-

лежими в началото противоречия. Между някои от служителките на трудов и други на временен договор се развихри крайно глупава размяна на думи за това, кой трябва да прави кафе и студен чай; кой кога трябва да си тръгва в края на работния ден; какво да е облеклото; как да се използва дамската тоалетна за лични нужди, тоест все едни такива разногласия, на които не им се вижда краят. И в които биваш ненадейно въввлечен. Сайоко наистина полагаше неимоверни усилия да се държи на еднакво разстояние и от двете воюващи страни и точно когато всички тези усилия ѝ дойдоха до гуша, приятелят ѝ Шуджи Тамура просто съвсем навреме отвори дума за брак. Тя бързо прие и почти толкова бързо подаде молба за напускане. Шуджи не изглеждаше доволен, защото очевидно се беше надявал тя да продължи да работи и след като се оженят, но Сайоко се престори, че не забелязва това.

Беше преди около месец, когато Сайоко най-сетне заяви на Шуджи, че мисли отново да започне работата. Той само каза, че няма нищо против, и изобщо не попита защо така внезапно го е решила. На Сайоко ѝ хрумна, че сигурно не му се вярва и приема думите ѝ за моментна прищявка.

Само че тя бе напълно сериозна. Започна да купува списания с обяви за работа, спираше се на всички, които гласяха: *Не е нужен опит. Домакините са добре дошли*, постоянно ходеше на интервюта, но непрекъснато я отхвърляха, без да ѝ обяснят защо. За всяко интервю ѝ се налагаше да остави Акари на свекърва си, която не пропускаше да подметне нещо неприятно. Това обаче не само не съкрушаваше Са-

йоко, а дори я амбицираше да продължи да разпраца заявления за интервюта.

Тя погледна за семен път мобилния си телефон и го пхна обратно в задния си джоб. После отметна глава назад и вдигна поглед към небето. Отвъд полюляващите се леко листа се ширеше безбрежна бистра синева.

На последното интервю преди два гена ѝ казаха, че днес ще я уведомят за резултата. Досега все я отхвърляха, но тя тайно се надяваше този път да е различно. Спомни си шефката на фирмата, която онзи ден я интервюира. Най-случайно се оказа, че не само са връстнички, а и са завършили един и същи университет. Не беше кой знае каква рядкост при толкова огромен университет да се натъкнеш на човек, който също като теб го е завършил, но онази жена така ѝ се зарадва, сякаш е срещнала стара приятелка.

– Колко ли пъти сме се разминавали по онази дълга алея с дърветата гинко от главната порта към централния корпус, или в столовата – бърбеше тя със сияйна усмивка и досуц като студентка.

Групичката деца в средата на пясъчника вече играеха на магазин и подвикваха носово на продавача:

– Дайте ми половинката от тази голяма бяла ряпа.

– Ще взема тази риба. Моля да ми я почистите.

Сайоко забеляза, че дъщеря ѝ внимателно наблюдава изпод око сцената. После изглежда реши, че майка ѝ може да се намеси и да ѝ помогне, и я погледна умолително. Сайоко отвърна мигом очи настрана. Душата я болеше, но ѝ се искаше Акари да се научи сама да се сприятелява с други деца.

Издателство „Слънце“
Създадено през 1937 г.
Редактор основател
Стефан Кабакчиев (1909–1949)

Мицуйо Какута
МОМИЧЕТО от ДРУГИЯ БРЯГ

Редактор *Братислав Иванов*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Оформление и дизайн *Кремена Петрова*

Японска, първо издание

Печат ИНВЕСТПРЕС АД

Адрес на издателството:
1000 София, пл. „Славейков“ 11
тел.: (02) 988 37 97
e-mail: office@sluntse.com; www.sluntse.com

Книгите на издателство „Слънце“
могат да бъдат закупени с отстъпка от офиса,
от добрите книжарници в страната
или да се поръчат с безплатна доставка от
www.sluntse.com